Cecilie Norgaard

Emotionally Invested

INTRODUCTION

It is a great pleasure to introduce this publication as a companion to Cecilie Norgaard's solo exhibition *Emotionally Invested* at O—Overgaden. Since 2021, O—Overgaden has, with the generous support of the Augustinus Foundation, published a monographic series in conjunction with our large-scale solo exhibitions, aiming to expand the conversations around each show and produce new, offspring material.

In this particular case, Curator at Den Frie Magnus Thorø has contributed an essay on Norgaard's pictorial language, while German art historian and writer Sophia Rohwetter has contributed reflections on the many layers of the practice. A warm and heartfelt thank you to both contributors. Moreover, I wish to thank the whole team at O—Overgaden for their efforts in realizing the exhibition, as well as the graphic design team at fanfare for their always dedicated work, and of course not least the artist, Cecilie, for generously sharing conceptualizations and co-thinking with all of us, through both the exhibition and this very publication.

In densely layered, colorful canvases, Cecilie Norgaard's conceptual oil paintings humorously tease out the hierarchical highs and lows produced by contemporary society. If oil painting was once a cultural cornerstone in glorifying the upper class, in Norgaard's new painting series, produced for O—Overgaden, she insists on flipping this narrative, instead focusing on mundane, everyday objects. Colored pencils, numbers, and letters; piggy banks, cars, clocks and trucks crash, repeat, or multiply in the paintings, collectively creating a tongue-in-cheek, absurdist universe mixing school tools with money and protestant (time) pressure.

Part of a circular alphabet, each of Norgaard's individual motifs—also including workers, city architecture, and schematic indexes— becomes a parcel in a wider ensemble of recirculated figures, bleeding from one painting into another. The motifs are centrally placed and stage-lit on darkened backgrounds, as scenes suspended from context, at times surrounded by a generic, renaissance-like landscape.

These paintings engage in a critical dialogue with the history of painting, pointing to their own presence within the logic and economy of art. For example, one piece shows a clockface resembling a painter's palette, on which miniature workers are at work—an image reflecting questions of time and (artistic) labor. In another piece, a dot-to-dot puzzle overlays the oil painting's depiction of a traffic accident; a crash that sends multicolored cars flying, like flashes of color samples. In this way, the motif—here, the cars—points directly to itself as color and to the painting's own creation process. Thus, the works do not merely depict vehicles and transport; they are also, in themselves, transported or in transformation—always on their way to becoming something else.

Jointly, the images seem to form an inventory of middleor working-class baseline tools turned primary painterly, aesthetic objects. In one painting, haulage trucks and shipping containers—key to European cargo trade—are rendered as monochrome rectangles. This highlights, on the one hand, the painting's own function as a portable commodity, while at the same time transforming these aesthetically outcast shipping surfaces to something akin to early modernist block-colored abstractions.

In the midst of this prompt to create new surfaces for and understandings of where art or aesthetic experiences occur, there is something unsettling about Norgaard's inescapable and circular world of images. The works combine playfulness and sobriety, with the paintings eagerly accelerating, building up, and growing, while their content withers, fades, and collides. When the cute piggy bank is broken, it simply reveals another broken piggy bank.

Rhea Dall, Director and Chief Curator, O—Overgaden February 2025

Cecilie Norgaard (b. 1991, DK) is a graduate of the Academy of Fine Arts in Vienna (2021) and lives and works in Vienna and Berlin. She has previously exhibited at venues including Rinde am Rhein, Düsseldorf (2024); Matteo Cantarella, Copenhagen (2024); Den Frie, Copenhagen (2022); and mumok, Vienna (2022). The exhibition at O—Overgaden is Norgaard's first institutional solo show.

MOVING LANGUAGE, TRANSPORTING PAINTING

Sophia Rohwetter

MARGUERITE'S LORRY, CECILIE'S TRUCKS

It begins on the national road in Pontchartrain, France. The camera arrives at a square. The truck is parked here. Brand: Saviem. Weight: 32 tons. Color: Blue. The engine is not running.

A traffic circle in the industrial area of Plaisir. Monotonous surroundings. Caravans. In the distance, a high-rise district, stacked deadly tenements. There stands the truck, its engine pointed at the viewer. It slowly starts driving towards the viewer, then turns left. It drives across the screen. It disappears, then reappears at a traffic circle. Disappears again. An empty intersection. The film has begun.

Sideways tracking shot. Building sites. Excavated earth. Corrugated iron huts. Then trees. Marguerite Duras's voice off-screen.

It would have been on a road by the seashore. She would have crossed a great bare plateau. And then a truck would have come. It would have passed slowly across the landscape. White sky, winter. A mist too, a light one, sitting all over the fields, on the ground.

Silence, then music (Beethoven's Variations 29, 30, 31).

A dark room, the curtains drawn, daylight filtering through. Marguerite Duras and a young Gérard Depardieu sit across from each other at a round table, reading the film's manuscript.

Gérard Depardieu: Is this a film?

Marguerite Duras: It would have been a film. It is a film, yes.¹

1. Gérard Depardieu: C'est un film? Marguerite Duras: Ça aurait été un film. C'est un film, oui.

Marguerite Duras's film Le Camion (The Lorry) (1977) is written in the conditionnel passé. It is a film that would have been, and still is—a past unreal, a realized impossibility, *irrealis mood*. In it, a blue truck rides along shifting landscapes, sometimes rural, sometimes suburban, both memorable and interchangeable. Elsewhere and inside, in the chambre noire, Duras and Depardieu read the manuscript of a film-this film-that would have been. This film would have told the story of a classless woman (la dame, déclassée) hitchhiking with a truck driver, perhaps a member of the Communist Party. She, however, considers any revolution impossible. Neither the woman, the driver, nor the revolution ever appears in the film—only the blue truck, the road, the landscape. The truck would have disappeared and then reappeared. "You see?," Duras asks Depardieu—perhaps the viewer—and we begin to see the truck as it drives, carries, and contains everything that is being said. The truck moves on words; language drives the images.

Duras's *Lorry* plays on the double game of "a film within a film" and the Godardian way of not making a film while making one. Essentially, then, *Le Camion* is a film about filmmaking—or rather, and as Duras put it herself, about cinema not knowing that the production process of a film is itself the film.

The truck is a recurring motif in the paintings of Cecilie Norgaard. This exhibition, like Duras's film, features a blue truck—or rather, four of them—arranged sideways and stacked vertically in a single painting. The blue trucks, along with some truck-less trailers, carry loads of color blocks in various shades of blue, red, yellow, green, purple, orange, and white. Perhaps these are miniature children's trucks transporting building blocks in primary and secondary colors to an imaginary construction site, or maybe it is an on-time delivery of compositional elements on the way to a color field painting.

If in *The Lorry*, the blue truck is a *porteur du récit*, *de tout l'écrit* (the carrier of the story, of all writing), Cecilie's truck is a carrier of color, itself carried by color, supplying the painting with its own material. The story carried by the truck, then, is one of the actual production of painting, which is itself the painting.

However, this story is not told without words, without writing. The painting's title—Small Medium Large, perhaps referring to the varying sizes of the trucks' color-loaded trailers that move horizontally across the painting as if to measure its width—is spelled out within the painting in three-dimensional block letters. These appear to fall, some rotating, others mirror-inverted, from the top to the bottom of the canvas, as if measuring its length. The falling letters, painted in dirty white or tinged with lightened green and orange, slide in front of or behind the truck-carried blocks, at times blending in with their colors. As the words—small, medium, large—fall and fragment, new anagrammatic relations emerge, conjuring the daily business of making and selling art: galleries, dealers, desire, dreams, emails.

TRANSITIVE PAINTING

Cecilie's cargo truck moves along and through both the symbolic and material networks of production and distribution of painting. These networks, "in their incomprehensible scale ranging from the impossibly small microchip to the impossibly vast global Internet," or from the impossibly small color cargo load to the vast impossibility of desire, truly embody, as David Ioselit writes in "Painting beside Itself", the contemporary sublime. When painting, as a medium closely tied to the history of bourgeois taste and the commodification of art, enters into a network, it risks reification and, thus, the halt of its movement: "it is halted, paid for, put on a wall, or sent to storage, thereby permanently crystallizing a particular social relation." Against this permanent arrest of an object's circulation within a network, Joselit argues for what he terms "transitive painting," a form of painting demonstrating "that once an object enters a network, it can never be fully stilled, but only subjected to different material states and speeds of circulation, ranging from the geologically slow (cold storage) to the infinitely fast."2

In another truck painting, it is not letters, but cars that are falling. A nocturnal scene, a mountain landscape. A truck with a trailer carrying cars in different colors—orange, green, red, yellow, blue, white—goes off the road, drives over the guardrail, about to crash into a river. The cars tumble down, in all directions: the orange one bounces, hood-first. into the water; the yellow one falls off backwards; the white one crashes into the other guardrail. The cars' saturated colors glow, flashing like stars in the night. These are cars, but as the painting reminds the viewer, they are nothing but color on canvas, like the color blocks carried by the blue truck. In another iteration of the same subject, the falling color cars have turned into mere brushstrokes, fast and fleeting, suggesting speedy brushwork. The medium-reflexive reference to the painting's materiality and making continues in a paint-by-numbers diagram overlaying the first crash scene. The white dots, spread like stars across the painting—only some with numbers attached, ranging from 3 to 149—call the viewer to connect the dots, to form a network of lines, to draw an image within the image.

Norgaard's paintings circulate within the small, medium-sized, and larger networks of art while building their own structures and networks, within which objects—trucks, cars, words, letters, numbers, color blocks, and art supplies like pencils and palettes—enter and never stand still, but are continuously subjected to different material and symbolic states: from truck to car to color block to brushstroke; from word to letter salad to anagram to diagram. Her transitive paintings never arrest movement; they only stop to give someone or something a lift.

METONYMIC MOVEMENTS

Like the truck in Duras's film, in Norgaard's network of paintings, certain images, objects, or compositional elements appear, disappear, and reappear, often as something else or in new company. A car falls off the truck as color; a pencil enters the painting and leaves as an artist; a globe appears behind a window and turns into a piggy bank. A previous painting, *Under the Weather* (2024), shows a pile of weirdly weightless globes, some stacked, others toppled, behind a window divided by dark grid lines. Behind the globes, white curtains open to a European cityscape. The painting *Luck*, Fertility, Prosperity, on view in this exhibition, shows the same scene, only the heap of globes has turned into an unsteady, seemingly collapsing pile of pink piggy banks. The piggy bank reappears in other paintings. In one, a horde of them builds the background of crashed cars surrounded by floating pencils, letters and numbers; in another, a blue piggy bank is crushed not to reveal savings but another, equally crushed and robbed pink piggy bank—a pig in a pig, or as the title suggests, "a pic in a pic," an image within the image. In the background, a colorful bar chart suggests financial movement, but like the dot-to-dot diagram, the infographic withholds meaning.

"Diagrams are great because you can put everything in them," Amy Sillman writes in *Notes on Diagrams*. Like the piggy bank, the truck, or the car, the diagram, then, is a kind of container, "a come-one-come-all structure" for representing "the polymorphous connectivity between discrete elements."⁵

In a way, the discrete elements within the networks, diagrams or containers of Norgaard's paintings—the truck, the car, the globe, the piggy bank, the pencil, the letter, the numbers, the colors—function like signifiers within a metonymic structure. In linguistics, metonymy describes a figure of speech in which a word denoting one thing is used to refer to a related thing, based on some understood association or contiguity, often, as in synecdoche, naming a part to refer to the whole (for example, "wheels" for "automobile"). In Norgaard's paintings, all things seem to refer, in the end, to painting: a truck is a car is a container is a globe is a piggy bank is money is time is a pencil is color is painting.

It is in the "word-to-word" connection that metonymy is based, Jacques Lacan writes in "The Instance of the Letter in the Unconscious." In Lacanian psychoanalysis, metonymy concerns the ways in which signifiers can be linked in a signifying chain,

^{2.} David Joselit, "Painting beside Itself", *October*, vol.130 (Fall 2009), pp.125–34.

^{3.} Amy Sillman, "Notes on Diagrams," in *Faux Pas: Selected Writings and Drawings* (Paris: After 8 Books, 2020), pp.127–37.

^{4.} Jacques Lacan, "The Instance of the Letter in the Unconscious, or Reason Since Freud", in *Ecrits* (New York: Norton, 2006), p.421.

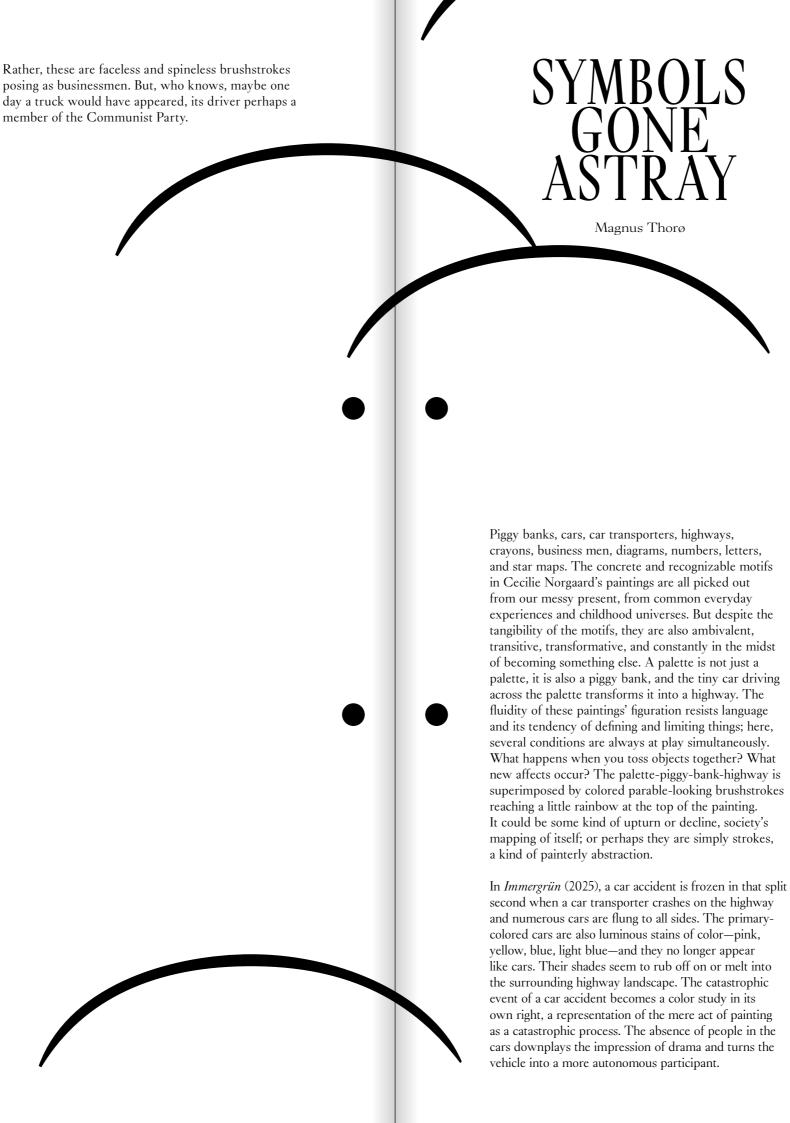
where one signifier constantly refers to another in a perpetual deferral or displacement of meaning. Desire, then, which is always "desire for something else," follows the same metonymic logic of displacement: as soon as the object of desire is attained, it is no longer desirable, and the subject's desire shifts to another object. Similarly, perhaps, Norgaard's paintings move from one object of desire to another, continuously substituting one thing for another.

THE TRUCK, AGAIN

In an earlier truck painting, titled mr-truck-bigjourney (2023), not on view in this exhibition, a white truck appears in a painting within a painting. The painting depicts a bourgeois living room with a couch, an armchair, a floor lamp without a lightbulb, and a sideboard with two vases on top, both without flowers. Empty containers, perhaps like the truck itself. On the mustard-vellow wall above the couch hangs a large painting of a moving truck at night. The cargo class moving inside the bourgeois home. The truck image within the image appears to be illuminated only by the white scattered light of the truck's headlights and the warm light of the streetlamps, whose poles vanish into the darkness, hovering in the sky like windows or white, primed canvases. Green patches of color lie like mist over the sky, the road, and the truck's body. The painting carries the painting of a truck, while the truck seems to move the paint. You see?

In another truck painting of the same series, the relation between outside (the truck on the street at night) and inside (the bourgeois interior) is reversed. Here, it is not the wall of an interior space carrying the painting of a truck, but trucks transporting paintings. Some of these paintings within the paintings depict dark deserted interior spaces—study and conference rooms furnished with tables and chairs, a restaurant, an art gallery—lit up only by turquoise light radiating from computer screens and globes. But there is no one studying, serving food, looking at art or the world, and there is, like in Duras's film, no one driving the truck that carries the painting. The driver's cab is always empty or too dark to see inside.

Most of Norgaard's paintings are devoid of humans, but not of workers. In an earlier series of paintings there are flower workers, tiny but hard-working anthropomorphic daisies gazing into screens, stretching their bodies, bending over office chairs, or lining up to withdraw cash from cash machines. In this exhibition, the workers are pencils. Some seem to be jobless artist-workers gathering at an opening around a painting; others are clock workers with pencil hats moving time. In the painting *Attending the Summit*, the pencils have turned into ghostly orange figures with hats and ties and without faces. These are not funny pencils attending the opening nor workers attending the revolution.

Despite the motif's connection to speed and chaos, the painting possesses a harmonic and contemplative atmosphere, far from action painting.

On another canvas (*Self, same*, 2025), a crashed blue car dissolves as a recognizable object, instead becoming an abstract machine or a deconstructed letter. The color and contour of the car leaks out into the surrounding landscape, and figure and ground become one abstract movement, a zone where the directions within the image also become relative. Consistently, the paintings are produced in a dry, pixelated, layered manner. Their backgrounds appear like indeterminate zones (empty roads, desolate mountain regions) but they are just as active and significant as the motifs they encompass, and by which they are dyed or contaminated. They point at themselves performatively, both as illusionistic spaces and as painted surfaces.

Piggy banks, associated with money and savings, illustrate the abstract idea of money by being a kind of mini bank for children. Concurrently with our contemporary tech world and its desire to become immaterial and automatized, piggy banks (and paintings?) may also possess a certain anachronism. They seem like relics from a near past in which money was still a material thing you could hold in your hand, with some weight and tactility. In Norgaard's paintings, the piggy banks look out from the frames, establishing eye contact with the viewer. Their gazes are empty and questioning, and they are also quite cute as little (money) beings. In one of the paintings there is a partly shattered piggy bank, the surface of which is painted in delicate shades of green and blue, as if it were an ocean or a globe. Inside the broken object is another smaller version, also broken and perhaps hiding even smaller piggies in its belly; like a fictive economy where the money you thought was there is always somewhere else, or maybe does not exist anymore. Luck Fertility Prosperity (2025) shows a large number of piggy banks piling up behind a barred window in a gloomy, historic cityscape. It is impossible to decide whether it is a caricature of greed and prosperity, or whether some other story lies behind the situation. The pile of pigs has been partly painted over with broad, gesticulating strokes, creating a funny turbulence and a ghostly vividness that makes the painting hover between immaterial and concrete.

Just like the cute piggy banks, the crayons with faces and arms (*Public Art*, 2025) are also tied to the realm of childhood, suggesting possible coherences between painting, capitalism, naivety, and the school as a norm and formative institution. In several other paintings, back-to-school writing utensils, notebooks, and merchandise float around, while a small group of happy crayons, neatly arranged, almost in a shade order, holds up a painting (or a screen, perhaps a mirror). The doubling of pictorial space makes the work giddy. A purple crayon has a glass of champagne in its hand while two blue crayons are immersed in conversation, kind of like at an art opening, where seeing and being seen are strangely entangled.

But behind the figures, like a diffuse veil, the painting also shows a gray metropolis, with dark and illuminated windows beneath an abstract starry sky. It is like two synchronized zones of reality mystically existing side by side. The starry sky also finds its way into another painting, in the form of those children's dot-to-dot drawings where a hidden image appears when the dots are connected. Drawing from one dot to the next can be associated with the centuries-long human disposition to create images in the sky by connecting the stars. Both approaches are ways of inscribing figuration in the abstract, creating your own structure in formlessness. You identify, look for patterns, mirror yourself in recognizable symbols, and find out how they can be abstracted, no longer meaning something.

The absence of people in the paintings reinforces the model-like quality of the objects depicted and the indefinability of their scale, which is probably also a consequence of the blurry surroundings. On the other hand, the deserted atmosphere makes the painted objects appear as subjects with their own vigor and will. In a way, a crushed car is also a crushed subject, and Norgaard points out how "auto" literally means "self." Besides the self-conscious objects, human-like beings also sometimes occur in a kind of transitional state between subjects and objects. In one of the paintings, six figures are dressed like crayons in colored suits and pointy pencil hats. Evidently, they are in the middle of fixing a large clock, all standing inside the clockface which is their worksite. As they are sweeping and adjusting the clock hands their clothes are emitting blue, red, yellow, and green shades to the surroundings, transforming the whiteish clock into an atmospheric pictorial field. The act of painting is connected to labor and time; it depends on, is created in, and is distributed through time. The figures do not exactly stop time, but they clarify its analogue nature as a machine moving forward and its dependency on outside energy, in contrast to the absence of time in 24/7 networks. The orange, suited men in Attending the Summit (2025) could be perceived as winners of the neoliberal working culture: little, successful businessmen or politicians (but also personifying the painting stroke itself), who radiate performativity and naivety. This symbolic order, too, is unstable; the men seem idle and irresolute, standing with their hands folded behind their backs in a hazy space of exploding green, blue, pink, purple, and yellow color which could be both a club or a slice of Claude Monet's waterlilies. Maybe they are not several people but the same businessman in different positions. Their clothing, hair, and bodies appear to blur out into the space and everything gradually dissolves into color—perhaps in the process of disappearing altogether.

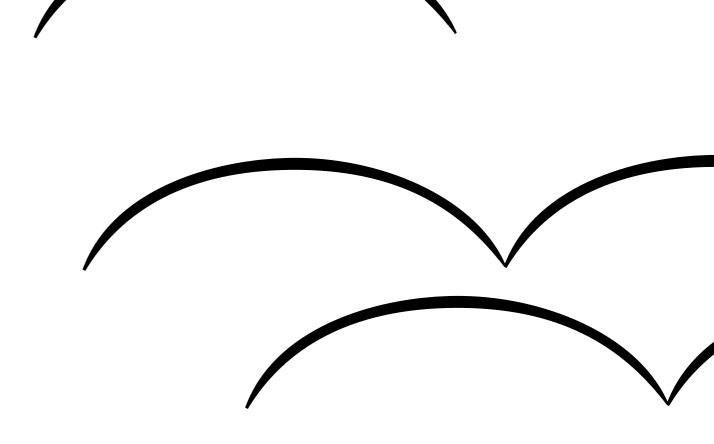
In multiple ways, outer structures and power apparatuses are rendered visible, saying something about what it means to work and consume in our contemporary lives, and prompting the self-reflection: Which networks and resources are the paintings depending on?

The themes that coil through the pictures—transport, commodification, creativity, success (or lack thereof), abstract information, a world controlled by automation beyond our control—are not only general but also concrete questions for Norgaard's painting practice. They are folded into the efforts and doubt probably entailed in any precarious art production and turn into self-critical reflection on standardized spaces where artworks are shown. As Norgaard and her artist colleague Sanna Helena Berger wrote in the press release accompanying their show *Die Installierte Reale* in Düsseldorf last year:

Among our shared passions is a desire to reflect, to critique and demand from artworks that they be aware of themselves, their history and the hierarchies they might partake in, if not define. One way of performing such critique could be to demand the iconic, tradition-ridden artwork, be it painting or minimalist sculpture, to come down from its pedestal. A way to attempt such a demand could be by depicting the pedestal itself.

Although the paintings possess an element of antirealism that circles around speculative tales and absurd situations, they also negotiate with a confused and occasionally dark, outer reality. Within the performative reshufflings within the works, where symbols mimic each other and seep out into their surroundings (or the surroundings within) to become color or texture, another sense of reality also arises. A mood of destruction is dissolved via infantile humor and an inherent disbelief towards something fundamentally constructive and curious.

Things that are never only themselves but also next to (or inside of) themselves, and mystic cloudy highways gradually becoming colored (and thus, more mystical) these avoid the defining nature of language. When language appears in the paintings it is fragmented into its smallest components which can be put together in countless ways. This is the case on the large billboards by the entrance of some kind of mall ("Ouote", 2025) where sentences have disintegrated and letters are lying heavy and mixed-up in the bottom of the frame. Perhaps they are not billboards after all, but weightless screens continuing beyond and above the building, ascending towards the sky. Lightness and friction meet in the paintings' model-like realities, as if in a futuristic film where everything is clearly demarcated yet diffuse because things do not behave as you would expect. They depict clashes between tangibility and ephemerality, contours and color shattered to pieces and coming together again—as the cars depicted as driving, hovering, crashing, sinking objects, alternately sketched up and rubbed out into frayed splotches of color. This sensibility towards the plasticity, changeability, and re-constructability of things makes Norgaard's paintings seem in constant motion despite their frozen time. A palette looks like a Monet-esque waterlily leaf, shaped like the undeveloped face of a fetus, and the car is parked where the brain would be, ready to drive off.

O—OVERGADEN Overgaden neden Vandet 17, 1414 København K, overgaden.org

Cecilie Norgaard

Emotionally Invested

Exhibition period: 22.02.2025 - 04.05.2025

ISBN: 978-87-94311-26-7 EAN 9788794311267

Editor: Nanna Friis
Text: Rhea Dall, Sophia Rohwetter,
Magnus Thorø Clausen
Translation: Nanna Friis
Copy editing: Susannah Worth
Foto: David Stjernholm

This publication is funded by Augustinus Fonden

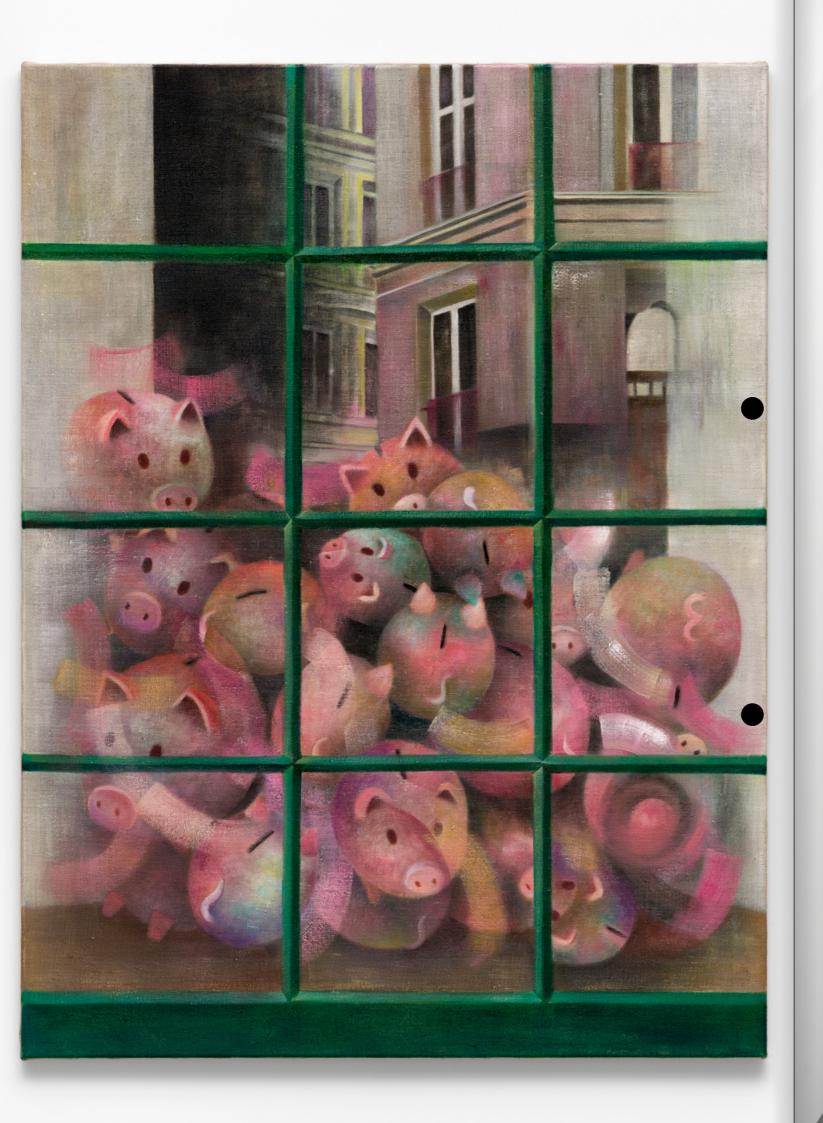
Cecilie Norgaard's exhibition has received support from
The Danish Arts Foundation
The Danish Arts Workshops
Den Hielmstierne-Rosencroneske Stiftelse

Graphic design: fanfare
Typography: Glossy Magazine, Bold Decisions
Printed at: Raddraaier, Amsterdam

Printed in edition of 150 copies

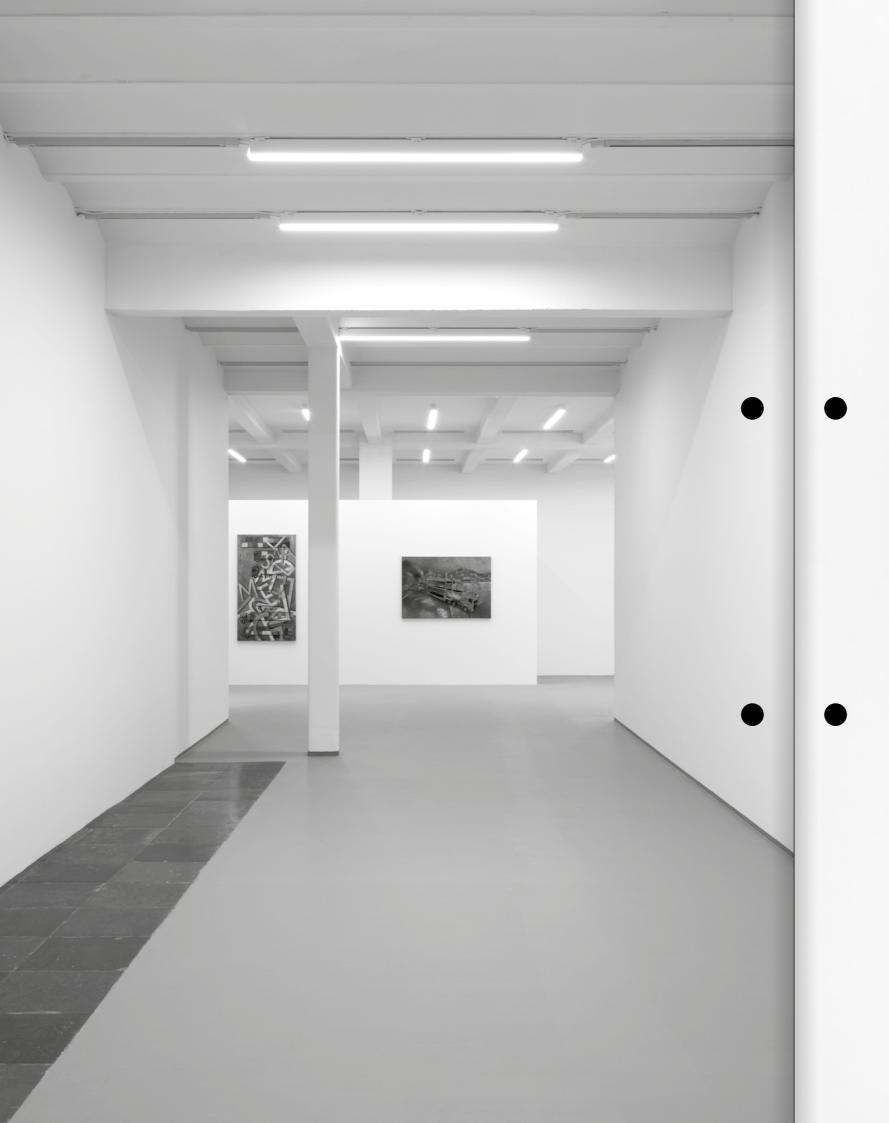

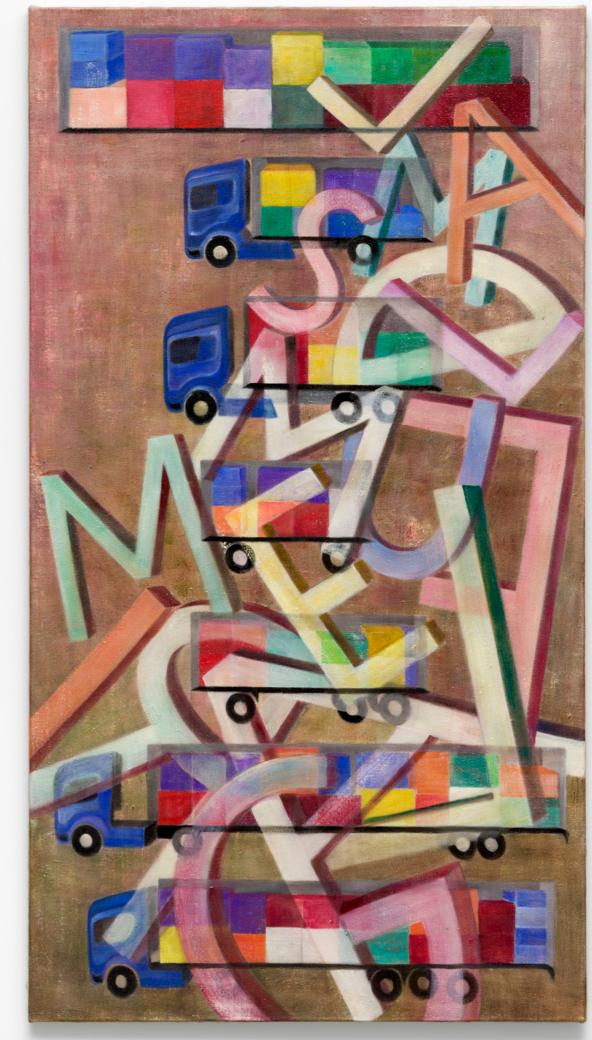

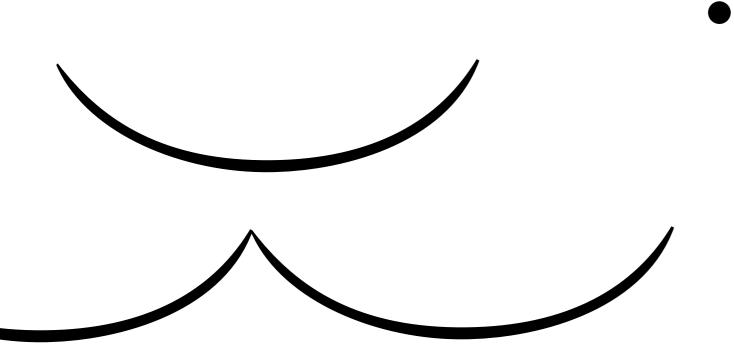

O-OVETBaden neden Vandet 17, 1414 København Kovetgaden.org

Oecilie Norgaard Emotionally Invested Udstillingsperiode: 22.02.2025 - 04.05.2025

18BN: 978-87-94511-26-7

Redaktor: Nanna Friis Tekst: Rhea Dall, Sophia Rohwetter, Magnus Thoro Clausen Oversættelse: Nanna Friis Korrektur: Sofie Vestergaard Jørgensen Foto: David Stjernholm

Denne publikation er støttet af Augustinus Fonden

Cecilic Norgaards udstilling har modtaget støtte fra Statens Kunstfond Statens Værksteder for Kunst Den Hielmstierne-Rosencroneske Stiftelse

Grafisk design: fanfare Typografi: Glossy Magazine, Bold Decisions Trykt hos: Raddraaier, Amsterdam

Trykt i 150 eksemplarer

De foldes ind i de bestræbelser og den tvivl, som prekært kunstnerisk arbejde muligvis i det hele taget indebærer, og de bliver også en selvkritisk tænkning omkring de standardiserede kunstrum, hvor værkerne vises. Som Norgaard og hendes kunstnerkollega Sanna Helena Berger skrev i en pressemeddelelse til deres udstilling Die Installierte Reale i Düsseldorf sidste år:

"Among our shared passions is a desire to reflect, to critique and demand from artworks that they be aware of themselves, their history and the hierarchies they might partake in, if not define. One way of performing such critique could be to demand the iconic, tradition-ridden artwork, be it painting or minimalist sculpture, to come down from its pedestal. A way to attempt such a demand could be by depicting the pedestal itself."

Selvom malerierne har et afgørende element af antirealisme i sig, der kredser om spekulative fortællinger
og absurde situationer, så er de også i forhandling med
en konfus og til tider mørk ydre virkelighed. Men
i værkernes performative omdannelser af sig selv,
hvor symboler gensidigt mimer hinanden og siver ud
i deres omgivelser (eller omgivelserne ind i dem) og
bliver til farve eller tekstur, opstår der også en anden
virkelighedsfornemmelse. Stemningen af destruktion
virkelighedsfornemmelse. Stemningen af destruktion
virkelighedsfornemmelse. Stemningen af destruktion
noget fundamentalt konstruktivt og nysgerrigt.

hjernens plads, parat til at køre. uudviklede ansigt, og bilen holder parkeret på er et Monet-agtigt åkandeblad, formet som et fosters bevægelse trods deres fastfrosne tid. Malerpaletten rekonstruerbarhed gør, at billederne konstant er i sensibilitet for tingenes plastiske foranderlighed og og udviskede til flossede farvemasser. Denne smadrede og synkende objekter, skiftevis optegnede der både gengives som kørende, svævende, i stykker og samler sig igen. Som i personbilerne, og flygtighed, konturer og farvetilblivelser, der går De skildrer sammenstød mellem håndgribelighed tingene ikke opfører sig, som man ville forvente. alting er klart optegnet og alligevel diffust, fordi lethed og friktion som i en futuristisk film, hvor mod himlen. I billedernes modelvirkeligheder mødes fortsætter forbi bygningskroppen og synes at lette ikke billboards, men snarere vægtløse skærme, der i bunden af rammerne. Måske er det i øvrigt slet og bogstaverne ligger sammenblandede og tunge indkøbscenter, hvor sætningerne er gået i opløsning, på de store billboards ved indgangen til et slags sættes sammen på utallige måder. Det er tilfældet nok fragmenteret til mindste bestanddele, som kan Når sprog optræder i billederne, er det karakteristisk unddrager sig sprogets definerende væremåde. der gradvist bliver farvede (og mere mystiske), (eller inde i) sig selv, og mystiske grumsede motorveje, Ting, der aldrig kun er sig selv, men også ved siden af

På forskellige måder synliggøres ydre strukturer og magtapparater, som omgiver, hvad det vil sige at arbejde og forbruge i dag, og som en slags selvreflekterende eftertanke: Hvad er det for netværker og midler, som maleriet selv bevæger sig i og er afhængigt af? De temaer, som billederne vikler ind i hinanden, såsom transport, vareliggørelse, økonomi, kreativitet, en verden styret af automatikker uden for ens egen en verden styret af automatikker uden for ens egen en verden styret af automatiker uden for ens egen spørgsmål til Norgaards egen praksis som maler.

flyde ud i rummet, og de opløser sig gradvist til farve,

der skildres? Mændenes tøj og hår og kroppe synes at

den samme forretningsmand i forskellige positioner,

serie. Måske er det ikke engang flere personer, men

et diskotek og et udsnit af Claude Monets Akande-

lyserøde, lilla og gule farver, som både kunne være

på ryggen i et sløret rum af eksplosive grønne, blå,

der i det ydre udstråler produktivitet og naivitet. Også denne symbolske orden er ustabil; mændene synes

personificeringer af selve de maleriske strøg),

i den neoliberale netværkskultur: succesrige

små forretningsmænd eller politikere (men også

ikke-tid. De orange jakkeklædte mænd i et andet maleri kunne opfattes som en skildring af vinderne

af energi udefra, i kontrast til 24/7-netværkernes

som en maskine, der går, samt dens afhængighed

hvordan maleri er afhængig af, skabes og distribueres i tid. Figurerne i billedet standser ganske vist ikke

ur til et atmosfærisk malerisk felt. Billedet sætter

maleri i forbindelse med arbejde og tid, det peger på,

omgivelserne og forvandler derved det ellers hvidlige

deres tøj blå, røde, gule og grønne farvenuancer til

blandt andet at feje og justere på urets visere afgiver

i og benytter som arbejdsplads. I deres arbejde med

færd med at fikse et stort ur, som de befinder sig nede

dragter og spidse blyantshatte. De er tilsyneladende i

de selvbevidste objekter optræder menneskelignende væsener dog også af og til i en slags overgangsformer

på, at ordet auto bogstaveligt betyder selv. Ud over

på en måde også et knust subjekt, og Norgaard peger

med egen handlekraft og vilje. En knust personbil er

omvendt de malede objekter selv karakter af subjekter

omgivelser. Men den mennesketomme stemning giver

der sikkert også hænger sammen med de udviskede

forstærke deres modelkarakter, eller om ikke andet

abstraheres, hvornår de stopper med at betyde noget.

speller sig i velkendte symboler, ser, hvordan de kan

i det formløse. Man identificerer, ser efter mønstre,

billeder på himlen ved at forbinde stjerner i mønstre.

tilbage til, hvordan mennesker i årtusinder har dannet

i det abstrakte, at danne sine egne strukturer

Begge tilgange er måder at indskrive figuration

At tegne fra den ene prik til den næste har linjer

at gøre deres skala en smule ubestemmelig, hvad

Fraværet af mennesker i malerierne er med til at

figurer klædt ud som farveblyanter med farvede

mellem subjekter og objekter. I et billede er seks

tiden, men de tydeliggør dens analoge karakter

uvirksomme og rådvilde, de står med foldede hænder

på vej til måske at forsvinde helt.

Writings and Drawings. Paris: After 8 Books, 2020, pp. 127-137: 129ff. 5. Amy Sillman, "Notes on the Diagram", in: Faux Pas. Selected

lastbil, der kører gennem natten. Den transporterende

på den sennepsgule væg, hænger et stort maleri af en

beholdere, måske ligesom lastbilen selv. Over sofaen,

inde i maleriet. Selve maleriet forestiller en bourgeois

ICEN' LASTBILEN

begærsobjekt til det næste og erstatter igen og igen

Norgaards malerier sig på en lignende måde fra et

begær retter sig mod et andet objekt. Måske bevæger

er det ikke længere lige så eftertragtet, og subjektets

som altid et "begær efter noget andet" - den samme

eller udskydelse af mening. Således følger begæret -

refererer til den næste i en vedvarende forskydning

sammen i en betydningskæde, hvor den ene konstant

Så snart begærsobjektet er inden for rækkevidde,

metonymiske logik af kontinuerlig udskydelse:

måderne, hvorpå betydningsbærere kan kobles

psykoanalyse beskæftiger metonymien sig med

til-ord-forbindelserne," skriver Jacques Lacan i

er farve er maleri. "Metonymi er baseret på ord-

globus er en sparegris er penge er tid er en blyant

til maleri: En lastbil er en bil er en beholder er en

eksempel hjul som betegnelse for bil. I Norgaards

en enkeltdel frem for at referere til helheden, for

grænseflader mellem tingene. Altså at navngive

baseret på nogle indforståede associationer eller

ofte bruges til at referere til en lignende ting –

malerier lader alting til i sidste ende at referere

"The Instance of the Letter". Inden for lacaniansk

dagligstue med sofa, lænestol, en gulvlampe uden

journey" (2023) er der en hvid lastbil på et maleri

I et tidligere maleri med titlen "mr-truck-big-

en ting med en anden.

pære, et stuebord med to vaser uden blomster. Tomme

klasse bevæger sig i borgerskabets hjem.

der beskriver, hvordan et ord, der betyder en ting, er det en hel hær af dem, der udgør bagtæppet bag Sparegrisen går igen i flere malerier. I et af værkerne

Inden for lingvistikken er metonymi et begreb, som betydningsbærere i en metonymisk struktur. globus, sparegris, blyant, bogstav, tal, farver og beholderne i Norgaards malerier - lastbil, bil, fungerer de diskrete elementer i diagrammerne forbindelse mellem diskrete elementer."5 På en måde strukturer, der repræsenterer "den polymorfe en slags beholdere, en slags "alle-er-velkomne"sparegrisen, lastbilen eller bilen i den forstand er Amy Sillman i "Notes on the Diagram." Ligesom gode, fordi man kan putte alt ind i dem," skriver er statistikken tømt for mening. "Diagrammer er monitorering, men ligesom prik-til-prik-diagrammet antyder et søjlediagram en form for finansiel et billede i et billede (a pic in a pic). I baggrunden lyserød sparegris – en gris i en gris (a pig in a pig), en opsparing, men derimod en anden lige så knust sparegris knust, og i dens indre gemmer sig ikke tal svæver omkring optrinnet, i et andet er en blå en kollision af biler, mens blyanter, bogstaver og

mens lastbilen lader til at sætte malingen i bevægelse. krop. Malerierne transporterer et billede af en lastbil, ligger som en tåge over himlen og vejen og lastbilens eller hvide, grundede lærreder. Grønne felter af farve i mørket, så lyset svæver i himlen ligesom vinduer gadelygternes varme skær, selve pælene forsvinder oplyst af det spredte hvide lys fra forlygterne og Lastbilsbilledet inde i maleriet ser ud til kun at være

måske ville dens chauffør have været medlem måske ville en lastbil en dag være kommet forbi, ud for at være forretningsmænd. Men hvem ved, ansigts- og rygradsløse penselstrøg, der giver sig arbejdere i gang med revolutionen. Snarere er det Det er hverken sjove blyanter til fernisering eller orange figurer med hatte og slips og uden ansigter. the Summit" er blyanterne blevet til spøgelsesagtige, blyantshatte, der bevæger tiden. I maleriet "Attending til en udstillingsåbning, andre er urmagere med at være arbejdsløse kunstarbejdere, der hænger ud udstilling er arbejderne blyanter. Nogle lader til eller står i kø for at hæve penge i automater. I denne eller strækker ud, bøjer sig ind over kontorstole antropomorfe margueritter, der glor ind i skærme der blomsterarbejdere, små, men hårdtarbejdende ikke tømt for arbejdere. I en tidligere værkserie er af Norgaards malerier er mennesketomme, men eller for mørkt til, at man kan se ind i det. De fleste lastbil, som bærer maleriet. Førerhuset er altid tomt som i Duras' film, heller ikke nogen, der kører den serverer, kigger på kunst eller på verden, og der er, Men der er ingen derinde, ingen, der studerer, af det turkise skær fra computerskærme og globusser. borde og stole, en restaurant, et galleri – kun oplyst forladte rum - auditorier og mødelokaler fyldt med disse malerier inde i malerierne forestiller dunkle, men lastbiler, der transporterer malerier. Nogle af indendørs væg, der bærer på et maleri af en lastbil, (bourgeois-interiøret) vendt om. Her er det ikke en mellem ude (lastbilen på gaden om natten) og inde I et andet lastbilsmaleri fra samme serie er relationen

af kommunistpartiet.

både illusionistiske rum og maleflader. afsmittes af. De peger performativt på sig selv som motiver, de omslutter, og som de aktivt indfarves eller de er mindst lige så aktive og signifikante som de ubestemte zoner (tomme veje, øde bjergegne), men i mange lag. Deres baggrunde fremtræder som er gennemgående malet tørt og groft pixeleret og retninger pludselig også bliver relative. Malerierne til én abstrakt bevægelse, en zone, hvor billedets omgivende landskab, og figur og grund er ved at blive bogstav. Bilens farve og omrids siver ud i det sig til en abstrakt maskine eller et dekonstrueret gå i opløsning som genkendeligt objekt og forvandle andet billede er en forulykket blå personbil ved at og kontemplativ og langt fra action painting. I et og kaos er stemningen egentlig meget harmonisk aktører. På trods af motivets sammenhæng med fart af dramatik og gør køretøjerne til mere autonome af faktiske personer i bilerne nedtoner indtrykket selve det at male som katastrofisk proces. Fraværet så meget et optisk farvestudie, en fremstilling af katastrofiske hændelse, som et trafikuheld er, er lige ud i det omgivende øde motorvejslandskab. Den biler. Deres farver synes at smitte af på eller bløde lyserød, gul, blå, lyseblå, og ikke længere entydigt primærfarvede biler er også lysende farveplamager, de fragtede personbiler kastes ud til alle sider. De hvor en autotransport er kørt galt på motorvejen, og Et trafikuheld er fastfrosset i nøjagtigt det splitsekund,

malerisk abstraktion. En allegori over maleriet som

sig selv, eller måske er det simpelthen strøg, en slags

for opsving eller nedture, samfundets kortlægning af

lille regnbue øverst i billedet. Det kunne være en form

af farvede parabel-lignende strøg, som når op til en

opstår der? Palet-sparegris-motorvejen er overlejret

når man kaster tingene sammen, hvilke nye affekter

altid er flere tilstande på samme tid. Hvad sker der,

Den flydende billedlighed i værkerne yder modstand

samtidig en sparegris, og den lille personbil, der kører

En malerpalet er ikke bare en malerpalet, men også

og synes hele tiden i færd med at blive noget andet.

transitive og transformative, de virker rastløse

håndgribelighed er de også ambivalente: De er

barndomsuniverser. Men på trods af motivernes

i Cecilie Norgaards malerier er alle hentet ud af

forretningsmænd, diagrammer, tal, bogstaver

autotransporter, motorveje, farveblyanter,

vores rodede nutid, gængse hverdagserfaringer og

og stjernekort. De konkrete og genkendelige motiver

mod sprogets tendens til at afgrænse tingene, der

hen over paletten, forvandler den til en motorvej.

mobilt investeringsobjekt?

skjult billede til at træde frem. man ved at forbinde punkter i rækkefølge kan få et forvandlet til en prik-til-prik-tegning for børn, hvor også på et andet af malerierne, hvor den dog er eksisterer oven i hinanden. Stjernehimlen optræder to synkrone virkelighedszoner, der på mystisk vis overdækket af en abstrakt stjernehimmel. Det er som også en grå metropol af mørklagte og lysende vinduer bag figurerne, som et diffust slør, forestiller maleriet at se og blive set er mærkeligt viklet sammen. Men samtale, lidt som til en kunstfernisering, hvor det i hånden, mens to blå blyanter tilsyneladende er i dyb svimlende. En lilla farveblyant har et glas champagne form. Fordoblingen af billedrum gør værket lettere abstrakt ekspressionistisk og mere opløst i sin med det rum, blyanterne selv står i, men er mere et spejl, måske?) frem foran sig. Det er identisk i farverækkefølge, holder et maleri (eller en skærm, gruppe glade farveblyanter, pænt ordnet og næsten tal, der svæver rundt i flere af malerierne. En lille og merchandise i de primærfarvede bogstaver og folkeskolens back-to-school skriveredskaber, hæfter og første erfaringer. Man kan også tydeligt ane naivisme og skolen som institution for normer sammenhænge mellem maleri, kapitalisme, til barndommens verden og antyder mulige farveblyanterne med ansigter og arme sig også Ligesom de nuttede sparegrise knytter

til at svæve mellem det immaterielle og konkrete. sjov turbulens og spøgelsesagtig livagtighed, får dem overmalet med brede gestiske strøg, der giver dem en ligger bag situationen. Stablingen af grise er delvist af grådighed og velstand, eller hvilken historie der Det er umuligt at afgøre, om det er en karikatur udsyn til nogle historiske og lidt dystre bygninger. hulter til bulter op uden for et kvadreret vindue med andet maleri er en stor mængde sparegrise stablet et andet sted, eller måske ikke findes længere. I et økonomi, hvor pengene, man troede var der, altid er skjuler endnu mindre grise i sin mave; som en fiktiv sparegris, som også er gået i stykker, og som måske globus. Inde i den knuste form gemmer sig en mindre grønne og blå nuancer, som var det et hav eller en delvist knust sparegris, hvis overflade er malet i sarte som små (penge)væsener. Et billede forestiller en blikke er tomme og spørgende, og de er også ret cute umiddelbar kontakt med os som beskuere. Deres har øjne, som kigger ud af billedet og etablerer en tyngde og taktilitet. Sparegrisene i Norgaards malerier var materielle ting, man kunne have i hånden, med virker som levn fra en nær fortid, hvor penge stadig noget anakronistisk over sparegrise (og malerier?). De at blive immateriel og automatiseret er der måske også banks"). I takt med samtidens techverdens begær efter fremgår tydeligt på engelsk, hvor de hedder "piggy ved at være en slags minibanker for børn (som det anskueliggør den abstrakte forestilling om penge opsparing og maleri som opsparingssymbol. De Sparegrise associerer umiddelbart til penge og

mellem at henvise til noget og selv at være noget. Der er i Norgaards malerier hele tiden denne dobbelthed

Sparegrise, personbiler, ure, malerpaletter, Magnus Thorø by YEVEJE Skwboler

i filmen' og Godards måde ikke at lave film på,

sproget kører billederne frem.

Le Camion spiller på dobbeltheden, 'en film inde

der bliver sagt. Lastbilen bevæger sig via ordene,

lastbilen, som den kører, fragter, indeholder alt det,

og måske også publikum - og vi begynder at øjne

op igen. Forstår du?, spørger Duras Depardieu –

Lastbilen ville være forsvundet og så være dukket

i filmen, kun den blå lastbil, vejen, landskabet.

kvinden, chaufføren eller revolutionen optræder

have fortalt historien om en klasseløs kvinde (la

film - der skulle have været lavet. Filmen skulle

imidlertid enhver revolution som utænkelig. Hverken

måske et medlem af kommunistpartiet. Hun opfatter

dame, déclassée), der blaffer med en lastbilchauffør,

Depardieu og læser manuskriptet til en film – denne udskiftelige. Et andet sted, indendørs, sidder Duras og

gange forstæder, på en gang bemærkelsesværdige og

skiftende landskaber, nogle gange landlige, nogle

mood. I filmen bevæger en blå lastbil sig gennem

uvirkelig fortid, en realiseret umulighed, irrealis

skulle have været, men også en film, der er - en

som såkaldt conditionnel du passé. En film, der

DOKLEKEK BEAÆCEK 21C **SbKOCEL**

Sophia Rohwetter

Marguerite Duras' film Le Camion (1977) er skrevet

MD: Det ville have været en film. Det er en film, ja.1 GD: Er det her en film?

og læser filmmanuskriptet. Departieu sidder over for hinanden ved et rundt bord

der siver ind. Marguerite Duras og en ung Gérard Et morkt værelse, nedrullede gardiner, lidt dagslys,

Stilhed, så musik (Beethovens variationer, no. 29, 30, 31)

tågedis, helt fin, der lå over markerne, over jorden. gennem landskabet. Hvid himmel, vinter. Og en lastbil være kommet. Den ville have passeret langsomt have krydset et stort, bart plateau. Og så ville en Det ville være sket på en vej ved kysten. Hun ville

นอลงอวางล นเงร

Bølgeblikskure. Og så træer. Marguerite Duras' stemme

Et sidelæns tracking-skud. Byggepladser. Udgravet jord.

i en rundkørsel. Forsvinder 18en. Et tomt kryds. Filmen over skærmen. Den forsvinder og kommer så til syne igen kore mod beskueren, så drejer den til venstre. Den korer hen motor peger ud mod beskueren. Langsomt begynder den at stabler af dødbringende boliger. Der står lastbilen. Dens omgivelser. Campingvogne. Et højhusområde i det fjerne, En rundkørsel i et industriområde i Plaisir. Monotone

Marke: Saviem. Vagi: 32 tons. Farve: Blå. Motoren Kameraet ankommer til et torv. Lastbilen er parkeret her. Vi starter på motorvejen i Pontchartrain, Frankrig.

MARGUERITES LASTVOGU, CECILIES LASTBILER

af en specifik social relation." Som middel mod denne og bliver på den måde en permanent krystallisering det, det hænges på en væg eller opbevares på et lager bevægelse i stå. "Maleriet standses, der betales for det netop vareliggørelse, og således sættes dets kunstens vareliggørelse, indgår i et netværk, risikerer forbundet med historien om borgerskabets smag og sublime'. Vår maleriet, der som medium er tæt i "Painting beside Itself" kalder 'the contemporary uforståelighed - indkapsles i det, som David Joselit fra det uforståeligt lille farvelæs til begærets enorme

små mikrochips til det uforståeligt store internet" eller deres ubegribelige skala, som rangerer fra uforståeligt og selve distributionen af maleri. Disse netværk - "i både de symbolske og materielle produktionsnetværk Norgaards lastbil bevæger sig langs med og gennem TRANSITIVT MALERI drømme, e-mails. ved at lave og sælge kunst: gallerier, sælgere, begær, og fremtryller associationer til hverdagslighederne anagramagtige relationer op bogstaverne imellem medium, large - falder og opløser sig, dukker nye, sig at og til ind i deres nuancer. Mens ordene - small,

ned foran eller bag ved ladene med klodser, blender

længe. De faldende bogstaver er malet i en beskidt

ned mod bunden af lærredet, som for at måle dets

falder, nogle roterer, andre er spejlvendte, fra toppen

måle dets bredde – er ord, som findes i billedet i form

ord, helt uden skrift. Maleriets titel, "Small Medium

af tredimensionelle blokbogstaver. Det ligner, at de

bevæger sig horisontalt over maleriet som for at

Denne historie bliver dog ikke skrevet helt uden

transporterer, en historie om selve produktionen

er Norgaards lastbil en farvetransport, i sig selv

bestående af farvede felter. Hvis den blå lastbil

levering af kompositoriske elementer til et maleri

imaginær byggeplads, eller måske er det en nøjagtig

der transporterer farvestrålende byggeklodser til en

lilla, orange, hvid. Måske er det små børnelastbiler,

farvede klodser, varierende nuancer af blå, rød, gul, og nogle lastbilsløse trailere transporterer en masse

arrangeret sidelæns og i en stabel. De blå lastbiler

sige faktisk fire af dem - og i et af malerierne er de

Norgaards malerier. Ligesom i Duras' film optræder

der i Norgaards udstilling en blå lastbil – det vil

Lastbilen er et genkommende motiv i Cecilie

at produktionsprocesserne ved en film er filmen

egne ord, om, hvordan filmindustrien ikke erkender,

men stadig lave dem. I bund og grund er Le Camion

en film om at lave film - eller snarere, med Duras'

i sig selv.

materiale. På den måde bliver historien, som lastbilen

tilvejebragt af farve, den forsyner billedet med sit eget

historietransport, en transportering af selve skriften"),

i Le Camion et en porteur du récit, de tout l'écrit ("en

størrelser på trailerne, som læsset med farver

Large" - der måske refererer til de varierende

af maleri, hvilket er maleriet.

hvid eller med skær af lysnet grøn og orange, de glider

WELONAWISKE BEAÆGETSEK

sætter aldrig deres egen bevægelse i stå, de holder kun

til anagram til diagram. Hendes transitive malerier

til farveklods til penselstrøg; fra ord til bogstavssalat

i materielle og symbolske tilstande, fra lastbil til bil

indgår uden at stå stille, men derimod kun indpasses

ord, bogstaver, tal, farveklodser, blyanter, paletter -

strukturer og netværk, hvori objekter - lastbiler, biler,

netværk i kunstverdenen, men bygger også deres egne

at forbinde prikkerne, at forme et netværk af linjer,

stjerner hen over billedet - nogle med tilhørende tal,

biluheldsscene. De hvide prikker breder sig som små

prik-til-prik-diagram, der er lagt hen over førnævnte

maleriets materialitet og fremstilling fortsætter i et penselarbejde. Denne selvreflekterende reference til

de faldende biler transformeret til rene penselstrøg,

lastbil. I en anden udgave af samme begivenhed er

et lærred, lidt som farveklodserne på ladet af den blå

minder beskueren om, er de ikke andet end farve på

en nattehimmel. Det her er biler, men som maleriet

mætte farver er glødende, de stråler som stjerner på

den hvide smadrer ind i det andet autoværn. Bilernes

køleren først, den gule falder baglæns ud af bagenden,

flyver i alle retninger: Den orange ryger i vandet med

autoværnet og er ved at styrte ned i en flod. Bilerne

grønne, røde, gule, blå, hvide - kører af vejen, over

autotransporter med biler i forskellige farver - orange,

biler, der falder. En natlig scene, et bjerglandskab. En

forskellige materielle stadier og cirkulationshastigheder,

kan det ikke bringes helt til stilstand, kun underlægges

illustrerer, at så snart et objekt indgår i et netværk,

han kalder transitivt maleri: "En form for maleri, der

rammerne af et givent netværk beskriver Joselit det,

permanente standsning af objekteirkulation inden for

I et andet lastbilsmaleri er det ikke bogstaver, men

opbevaring i kulde) til det uendeligt hurtige." der rangerer fra det geologisk langsomme (a la

hurtige og flyvende, de antyder et tempofyldt

der løber fra 5 til 149 – og opfordrer beskueren til

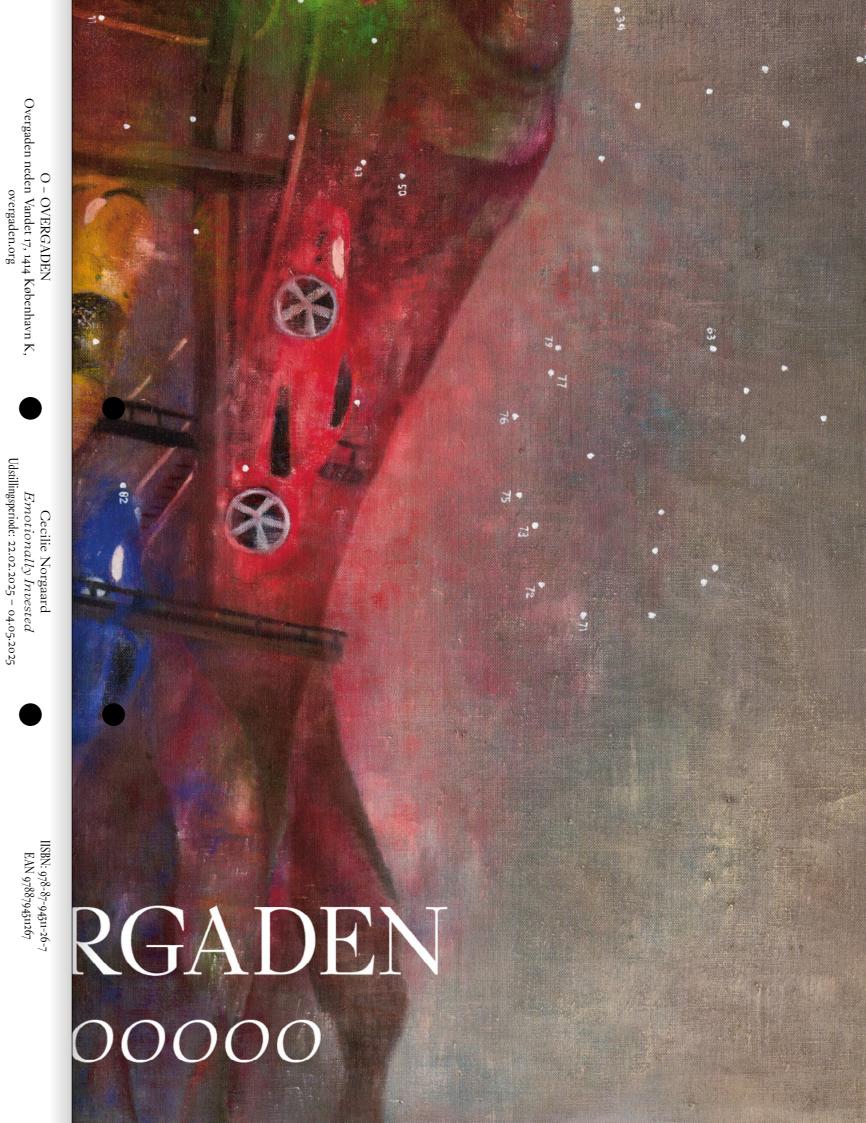
cirkulerer inden for små, mellemstore og større at tegne et billede i billedet. Norgaards malerier

stille for at give nogen eller noget et lift.

en vaklende, nærmest kollapset bunke sparegrise. en lignende scene, men globusbunken er blevet til Prosperity", som indgår i denne udstilling, forestiller indrammet af hvide gardiner. Maleriet "Luck, Pertility, er der udsigt til en hvilken som helst europæisk by og væltede, bag en slags tremmer, og bag globusserne ligger en bunke sært vægtløse globusser, stablede I det tidligere maleri "Under The Weather" (2024) en globus øjnes bag et vindue og bliver til en sparegris. træder ind i maleriet og forlader det igen som kunstner, bil styrter ned fra lastbilen som en farveklat, en blyant til syne igen, ofte i en ny form eller i nyt selskab. En elementer, der kommer til syne, forsvinder og kommer malerier en række motiver, objekter og kompositoriske Ligesom lastbilen i Duras' film er der i Norgaards

2. David Joselit, "Painting beside Itself", October, vol. 150

(Fall, 2009), pp. 125-154: 128ff.

Som del af et cirkulært alfabet indgår hver enkelt af Norgaards motiver, som også inkluderer arbejdere, byarkitektur og skematiske grafer, i en større billedkreds af gentagne figurer, der flyder fra et maleri til et andet. Motiverne er centralt placeret og teatralsk belyst, ofte på mørk baggrund, som var de kontekstløse scenografier – til tider omgivet af et generisk, renæssancelignende landskab.

I Cecilie Norgaards mættede og farverige, konceptuelle oliemalerier leges der lunefuldt med de hierarkiske forskydninger mellem høj- og lavkultur, som nutidens samfund producerer. Hvis oliemaleriet engang var et vigrigt middel til at understrege overklassens magt, insisterer Norgaard i sin nye værkserie, skabt til hovedet ved i stedet at fokusere på helt almindelige objekter. Farveblyanter, bogstaver og tal, sparegrise, objekter. Parveblyanter, bogstaver og tal, sparegrise, biler, ure og lastbiler erasher, gentages eller mangedobles i malerierne, som samlet set skaber et humoristisk, absurd univers af skoleting, penge og protestantisk tidspres.

I dette tilfælde har kurator på Den Frie Magnus Thorø Clausen bidraget med et essay om Norgaards billedsprog, mens den tyske kunstskribent Sophia Rohwetter har bidraget med refleksioner over de mange lag i arbejdet. En stor og varm tak til begge bidragsydere. Derudover vil jeg gerne takke hele O – Overgadens team for den store indsats i forbindelse med udstillingen, og naturligvis også fanfare, vores grafiske designere, for deres dedikerede arbejde på denne publikation. Sidst, men ikke mindst, en særlig tak til Cecilic Sidst, men ikke mindst, en særlig tak til Udvidede for at dele sit materiale – fra koncept til udvidede for at dele sit materiale – fra koncept til udvidede samtaler – med os alle sammen, både gennem udstillingen og denne publikation.

Det er en stor fornøjelse at introducere denne publikation, der udkommer i forbindelse med Cecilie Norgaards soloudstilling Emotionally Invested på O – Overgaden. Siden 2021 har Fonden produceret en publikationsrække, der udgives i forbindelse med kunsthallens soloudstillinger. Målsætningen med denne serie er at mangfoldiggøre samtalerne under og efter udstillingerne og åbne op for, at nyt materiale kan udstillingerne og åbne op for, at nyt materiale kan udstrillingerne og åbne op for, at nyt materiale kan udstrillingerne og åbne op for, at nyt materiale kan

Cecilic Norgaard (f. 1991, DK) et uddannet fra Akademie der bildenden Künste i Wien (2021) og bot og arbejder i Wien og Berlin. Hun hat tidligere udstillet på bl.a. Rinde am Rhein, Düsseldorf (2024); Matteo Cantarella, København (2024); Den Frie, København (2022); og mumok, Wien (2022).

Udstillingen på O – Overgaden er Norgaards første institutionelle soloudstilling.

Rhea Dall Leder og chefkurator på O – Overgaden, Februar 2025

Midt i denne opfordring til at skabe nye flader og forståelser for, hvor kunsten og æstetikken opstår, er der noget foruroligende ved Norgaards udvejsløse og cirkulære billedverden. I værkerne findes en kombination af legesyge og alvor, hvor malerierne ivrigt accelererer, bygger sig op og vokser, samitidig med at deres indhold visner, falmer og forulykker. Når den nuttede sparegris knuses, afslører den blot en anden ødelagt sparegris.

Sammen virker billederne som en form for optegnelse over arbejder- eller middelklassens almene værktøjer, der her forvandles til maleriske, æstetiske objekter. I et maleri gengives lastbiler og skibscontainere – nøglen til europæisk godshandel – som ensfarvede firkanter. Dette understreger på den ene side maleriets egen funktion som en transportabel handelsvare, samtidig med at det ændrer disse fragtoverflader, som typisk ses som ændrer disse fragtoverflader, som typisk ses som mæstetiske, til noget, der minder om den tidlige modernismes abstrakte farveblokke.

Disse billeder er i kritisk dialog med maleriets historie, idet de peger på deres egen tilstedeværelse i kunstens logik og økonomi. Eksempelvis er der i et malerialer, hvorpå maleri en urskive, som ligner en malerpalet, hvorpå ministurearbejdere er i gang – som et billede på værk er der strøet en prik-til-prik-tegning hen over oliemaleriets skildring af et trafikuheld. Et uheld, som sender biler flyvende afsted i alle retninger, så de ligner farvelade i bevægelse. Således peger motivet, het bilerne, helt konkret på sig selv som farve og hå maleriets tilblivelsesproces. På den måde viser værkerne ikke bare køretøjer og transport, de er også i sig selv transporteret eller i transformation - hele i sig selv transporteret eller i transformation - hele i sig selv transporteret eller i transformation - hele

INLEODUKTION

